

РЕШЕНИЕ

№ 1631

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Борисова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20221100510451 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 09.06.2022 г. по гр.д. № 22314/2021 г., СРС, I ГО, 48 състав е **отхвърлил** предявения от „М Л.“ ЕАД, ЕИК *****, срещу „И.“ ЕООД, ЕИК *****, иск с правно основание чл.403, ал.1 ГПК за заплащане на сумата 24 352,82 лв., представляваща вреди от допуснато обезпечение с определение от 10.01.2019 г. по т.д. № 2728/2018 г. на СГС, VI-9 състав, за периода 17.01.2019 г. - 19.04.2021 г. **Осъдил е** „М Л.“ ЕАД, ЕИК ***** да заплати „И.“ ЕООД, ЕИК ***** на основание чл.78, ал.3 ГПК сумата в размер на 1480 лв., представляваща сторени разноси по делото.

Решението е обжалвано с въззивна жалба от ищеца „М Л.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.*****, представлявано от Изпълнителния директор К.Г., чрез пълномощника по делото адвокат И. В. с мотиви, изложени в нея. Сочи се, че съдът е приел, че е налице настъпила вреда за ищеца „М Л.“ ЕАД, но не е налице причинно-следствената връзка, че това се е случило в резултат от спирането на

изпълнителното дело, поради допуснатата обезпечителна мярка „спиране на изпълнението“. Това е така, защото според съда съществува несигурност за бъдещо разпределение на сумата, постъпила по запорираната сметка на длъжника „И. Север“ ЕООД, тъй като сумата не е постъпила по сметка на ЧСИ и не се знае дали, и кога това би се случило, тъй като има и висящо дело при Окръжен съд Видин по претенция, и от трето лице („М.М.“СА). Тези изводи на съда относно несигурността за евентуалното разпределение произтичащо от обстоятелството, че паричната сума не е постъпила по сметка на ЧСИ С.Н., са погрешни, защото релевантният факт, от който следва да се прецени настъпването на вредата е друг, а именно: постъпили ли са парите по сметка на длъжника „И. Север“ ЕООД, защото с постъпването на сумата по банковата сметка на длъжника същата става част от неговия патримониум. За да се стигне до удовлетворяване от тази запорирана сума, като част от патримониума на длъжника „И. Север“ ЕООД, това може да се случи единствено чрез претенция на трето лице (кредитор) с подлежащо на принудително изпълнение вземане, т.е. за да получи тази сума едно трето лице следва да разполага с изпълнително основание и изпълнителен лист, които да удостоверяват изискуемо вземане от длъжника, подлежащо на принудително изпълнение. Към момента на завеждане на делото единствените установени кредитори на длъжника „И. Север“ ЕООД са „М Л.“ ЕАД и НАП, като присъединен възискател по изпълнителното дело. Други кредитори дори и до настоящия момент няма, а към днешна дата не е налице информация за образувано, висящо или приключило дело на което и да е трето лице, с предмет искане „И.“ Север“ ЕООД да бъде осъдено да заплати парична сума, на каквото и да било правно основание. Дори в един момент да се заведе подобен иск и хипотетично претенцията да бъде съдебно потвърдена, то удовлетворяването на този кредитор би станало заедно с удовлетворяването и на другите кредитори на „И. Север“ ЕООД, доколкото цялото имущество на длъжника служи за общо обезпечение на неговите кредитори, които имат еднакво право да се удовлетворят от него (чл. 133 ЗЗД). Този кредитор следва да участва в разпределението на ЧСИ наред с останалите кредитори „М Л.“ ЕАД и НАП.

Относно висящото т.д. № 13/2021 г. по описа на Окръжен съд Видин, то то се води по предявен от „М.М.“СА отрицателен установителен иск, че сумата не принадлежи на длъжника „И. Север“ ЕООД. Счита, че искът е

недопустим, тъй като не би могъл да доведе до желаният от ищеца ефект, а именно връщане на паричната сума на „М.М.“СА. Единствено осъдителен иск би могъл да осъди длъжника „И. Север“ ЕООД да върне сума в посочения размер. Искът е и неоснователен, тъй като парите не са индивидуално определени вещи или вещни права и не следва да се върнат точно същите, индивидуално определени банкноти. В този смисъл изводът на съда, че не е имало как да се стигне до разпределение на получената сума е неправилен, защото рано или късно до такова разпределение би следвало да се стигне, независимо от водените съдебни спорове за сумата. В действителност, с висока степен на вероятност може да се направи извод за настъпване на пропуснатата полза в случай, че паричната сума беше постъпила по сметка на ЧСИ и се беше стигнало до разпределение на същата. Съдът погрешно е изключил възможността това да се случи, когато сумата е постъпила по сметка на длъжника. Тази парична сума следва да бъде разпределена между настоящите вискатели „М Л.“ ЕАД и НАП и евентуално и друг бъдещ вискател („М.М.“СА), в случай, че същият разполага с изпълнителен титул срещу длъжника „И. Север“ ЕООД. Това не е логическо предположение, както е приел първоинстанционният съд, а единствената възможна развръзка по случая.

Сочи още, че спирането на изпълнителното дело е причина да не бъде заведен иск за решаване на спор между кредитори и след приключването му сумата да бъде преведена по сметка на ЧСИ. С писмо от 06.12.2018 г. „Първа инвестиционна банка“ ЕАД уведомява ЧСИ С.Н., че за постъпилата сума по заповираната сметка е депозирано искане от друга банка сумата да бъде **върната** поради грешно изписан IBAN. На 19.12.2018г. правомощията на АС „Д.И П.“, представлявано от адвокат Д.Д., пълномощник на вискателя по изпълнителното дело, са прекратени. „М Л.“ ЕАД е депозирило молба по изпълнителното дело при ЧСИ С.Н. на 26.04.2021 г., т.е. непосредствено след приключването на т.д. № 2728/2018 г. при СГС /26.02.2021 г./ и преди отмяната на обезпечителната мярка, с която е информирало съдебния изпълнител за оттеглените правомощия на адвокатското съдружие. На **03.01.2019 г.** ЧСИ С.Н. изпраща по имейл до АС „Д.И П.“, с вече прекратени правомощия, за сведение и становище в едноседмичен срок постъпИ.т от „Първа Инвестиционна банка“ АД отговор от 06.12.2018 г. С молба от 16.01.2019 г. длъжникът „И.“ ЕООД е представил обезпечителна заповед по изпълнителното дело, поради което с постановление на ЧСИ С.Н. на основание чл. 432, ал. 1, т. 1 ГПК производството по делото е спряно. Ето защо се прави извод, че „М Л.“ ЕАД не е било надлежно уведомено до момента на спиране на изпълнителното дело за писмото на „Първа

инвестиционна банка“ ЕАД, което съдържа отказ на банката да признае, че има задължение към длъжника по воденото изпълнително дело. Съответно взыскателят не е имал възможност да поиска от ЧСИ С.Н. на основание чл. 510 ГПК да му бъде възложено за събиране или вместо плащане запорираното вземане, което ЧСИ има към банката. Поради последвалото спиране на изпълнителното дело, последвало в краткия срок след ненадлежащото уведомяване на адв. С. по имейл на дата 03.01.2019 г. за отговора на банка, „М Л.“ ЕАД е разполагал с изключително кратък срок, в случай че беше надлежно уведомено, да поиска от ЧСИ вземането да му бъде възложено за събиране или вместо изпълнение, съответно ЧСИ да се произнесе с постановление по направеното искане и в следствие и да заведе такова дело срещу банката. Технически всички тези действия не биха могли да се случат до датата на спиране на изпълнителното дело - 16.01.2019 г. За периода на спирането на делото, искане на основание чл. 510 ГПК от „М Л.“ ЕАД до ЧСИ С.Н. не би могло да се направи. Съдебният изпълнител няма право да се произнася с постановление по спряно дело, поради което обективно съществува невъзможност за осъществяване на това правомощие. В този смисъл се счита за неправилен изводът на съда, че искане от „М Л.“ ЕАД не е било направено, тъй като на практика взыскателят не е имал такава възможност, а и периодът за осъществяването на това право е бил изключително кратък, ако се приеме че уведомяването му е било надлежно. В действителност и до ден днешен „М Л.“ ЕАД не е било уведомено за писмото от 06.12.2018 г. на „Първа инвестиционна банка“ ЕАД. За незнанието на „М Л.“ ЕАД за отказа на „Първа инвестиционна банка“ ЕАД да признае вземането може да се направи извод и от молба с вх. № 12078/14.07.2021 г., с която взыскателят е поискал отново след отмяната на втората обезпечителна заповед, ЧСИ С.Н. да нареди на третото задължено лице /банката/ на основание чл. 508, ал. 3 ГПК да внесе дължимата сума в размер на 123 329,72 евро, запорирана по банкова сметка IBAN *****с титуляр „И.С.“ ЕООД, по сметка на съдебния изпълнител. Спирането на изпълнителното дело е причина за неупражняването на правото по чл. 510 ГПК, поради което налагането на обезпечителната мярка е в пряка причинно-следствена връзка с претърпяната от „М Л.“ ЕАД вреда. Дружеството е било лишено от възможността да инициира спор меаду кредитори за периода на спиране от 16.01.2019 г. до 04.06.2021 г. Съдът неправилно е приел, че взыскателят не е упражнил това си право, тъй като същият не е бил надлежно уведомен за отказа на банката да признае вземането, но дори и да се допусне че уведомяването е било редовно, то посоченият в съдебното решение срок за упражняване на това право е бил прекалено кратък за практическото му осъществяване. В случай че „М Л.“ ЕАД би имало възможността да заведе иск по чл. 510 ГПК, то същият би бил основателен, тъй като предмет на този иск е установяване кой кредитор е титуляр на вземане от банката. Длъжникът има такова право на вземане, тъй като паричната сума е постъпила по неговата сметка и е станала част от неговия патримониум. „М.М.“ СА не е

титуляр на вземане от банката, а има право на вземане от „И. Север“ ЕООД за погрешно извършен банков превод, което към настоящия момент липсват данни да е съдебно установено. Липсата на разпределение по изпълнителното дело до момента е в резултат на допуснатите обезпечения, с които изпълнителното дело е било спирано. Заведеното дело пред СГС, прекратено след връщане на исковата молба, е довело като резултат до увреждане на вискателя „М Л.“ ЕАД. Настъпването на вредата е доказано пред първата инстанция, като считаме, че е налице пряка причинно-следствена връзка за настъпването ѝ в резултат от спирането на изпълнителното дело. Първоинстанционният съд не е изследвал подробно възможността за удовлетворяване на кредиторите от постъпилата по сметка на длъжника сума, а се е ограничил с извода, че липсва реално постъпление по сметка на ЧСИ. При анализ на възможностите за развитие по случая би се стигнало до единствения възможен извод, че паричната сума, макар и още непостъпила по сметка на ЧСИ С.Н., ще послужи за удовлетворяването на кредиторите на длъжника „И. Север“ ЕООД, в това число на „М Л.“ ЕАД. Спирането на изпълнителното дело се е явило като пряка пречка за осъществяването на правата кредиторите, поради което е в пряка причинно-следствена връзка с настъпване на твърдяното от ищеца „М Л.“ ЕАД увреждане.

Ето защо, моли съда да постанови решение, с което да отмени процесното като бъде постановено друго, с което да бъде уважена претенцията на „М Л.“ ЕАД. Претендира разноски за двете съдебни инстанции.

Въззиваемото дружество „И.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к.*****, представлявано от К.П., чрез пълномощника адвокат Х. Т. от САК, със съдебен адрес: гр.София, район „Средец“, ул.*****, № ***** оспорва въззивната жалба. Претендира присъждане на разноски за настоящата инстанция.

Съдът, след като обсъди по реда на чл.236, ал.2 от ГПК събраните по делото доказателства и становища на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно, не е постановено в нарушение на правните норми, които уреждат условията за валидност на решенията-постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в

необходимата форма и с определено съдържание, от което може да се извлече смисъла му. Ето защо, съдът следва да се произнесе по неговата правилност.

От фактическа страна:

Предявен са иск с правно основание чл.403, ал.1 ГПК от „М Л.“ ЕАД, ЕИК ***** срещу „И.“ ЕООД, ЕИК ***** за заплащане на сумата 24 352,82 лв., представляваща вреди от допуснато обезпечение с определение от 10.01.2019 г. по т.д. № 2728/2018 г. на СГС, VI-9 състав, за периода 17.01.2019 г. - 19.04.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба /19.04.2021 г./ до окончателното плащане.

Ищецът „М Л.“ ЕАД твърди, че в качеството си на взискател по изп. дело № 20188980401042 по опис на ЧСИ С.Н. имал вземане спрямо длъжника „И. Север“ ЕООД в размер на 26 000 евро, представляващо остатък от дължима продажна цена по договор за продажба на машини, съоръжения и оборудване, ведно със законна лихва от 15.02.2012 г. до окончателното плащане, както и сумата в размер на 6800,73 лв., представляваща разноси. По изпълнителното дело на 04.10.2018 г. наложил запор върху вземания по банкова сметка на длъжника, открита в „Първа инвестиционна банка“ АД, а на 25.10.2018 г. по заповираната сметка постъпила сума в размер на 123 329,72 евро, с която сума следвало да се удовлетворят ищеца и присъединеният взискател-НАП. На 27.12.2018 г. ответникът „И.“ ЕООД депозирал срещу него, НАП и „И. Север“ ЕООД искова молба, с която бил предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл.440, ал.1 ГПК за признаване за установено, че имущество, представляващо парична сума в размер на 123 329,72 евро не принадлежи на длъжника по изпълнението - „И. Север“ ЕООД, като било образувано т.д. № 2728/2018 г. на СГС, VI-9 състав. По това дело и по молба на ответника с Определение от 10.01.2019 г., постановено по т.д. № 2728/2018 г. на СГС, VI-9 състав, било допуснато **обезпечение** на предявения иск, чрез **спиране** на изпълнението по изп. дело № 20188980401042 по опис на ЧСИ С.Н., като изпълнителното производство било **спряно** на 17.01.2019 г. Това по т.д. № 2728/2018 г. на СГС, VI-9 състав, делото било прекратено с Определение от 01.02.2021 г., влязло в сила на 26.02.2021 г. Ищецът твърди, че в резултат на допуснатото обезпечение по прекратеното дело претърпял **вреди**, изразяващи се в невъзможността в негова полза да бъдат разпределени сумите, постъпили по

запорираната банкова сметка на длъжника по изпълнителното дело, а същевременно през периода на спирането размерът на задълженията на длъжника по изпълнителното дело към ищеца и НАП се увеличили. Прави се извод, че е настъпила промяна в сумите, които двамата кредитори /ищецът и НАП/ биха получили при хипотетично разпределение по изпълнителното дело, като сочи, че ако е било извършено разпределение към 25.10.2018 г., което е възпрепятствано поради допуснатото обезпечение, ищецът щял да получи сумата в размер на 89 239,79 лв., а ако се извърши разпределение към 19.04.2021 г. ищецът би получил сумата в размер на 64 886,97 лв. с оглед увеличения размер на вземанията на привилегирования кредитор НАП. Твърди се, че разликата в посочените суми от 24352,82 лв. представлява пряка и непосредствена вреда от допуснатото обезпечение, по силата на което е спряно изпълнението по изпълнителното дело.

Ответникът „И.“ ЕООД, е депозирал в срока по чл.131 ГПК писмен отговор, с който е оспорил иска по основание и размер. Твърди се, че постъпилата сума в размер на 123 329,72 евро по запорирана банкова сметка на длъжника по спряното въз основа на издадената обезпечителна заповед изп. дело е поради сгрешен банков превод, от което прави извод, че в полза на ищеца не би могло да се извърши разпределение спрямо тази сума. Във връзка с този банков превод освен прекратеното дело, по което е допуснато обезпечението, по повод на което се претендират вреди в настоящото производство, е заведено и друго дело от наредителя на сумата /„М.М. СА“/ - т.д. № 13/2021 г. на Окръжен съд - гр. Видин, по което с Определение от 09.03.2021 г. по ч.гр.д. № 124/2021 г. на Окръжен съд - гр. Видин също е допусната обезпечителна мярка спиране на изпълнението по изп. дело № 20188980401042 по опис на ЧСИ С.Н.. Ето защо прави извод, че не е налице причинно-следствена връзка между допуснатото обезпечение по прекратеното дело и претендираните вреди. Оспорва вредите и техния размер, като намира, че същите са предполагаеми, а не реално претърпени.

Съдът констатира следното:

По делото е представен ИЛ от 22.01.2018 г., издаден по т.д. № 768/2012 г. на СГС, ТО, VI-6 състав, от който се установява, че „И.“ ЕООД, ЕИК *****, е осъдено да заплати на „И Е.Д. Л.“ ЕАД, ЕИК ***** на основание чл. 327 ТЗ сумата от 26 000 евро, представляваща остатък от дължима

продажна цена по договор за продажба на машини, съоръжения и оборудване, сключен на 30.07.2009г., ведно със законната лихва от 15.02.2012 г. до окончателното плащане, както и сумата в размер на 6800,73 лв., представляваща разноси по делото. От изп. дело № 20188980401042 по опис на ЧСИ С.Н. се установява, че същото е образувано на 06.07.2018 г. въз основа на издадения изпълнителен лист от 22.01.2018 г. по молба на кредитора „И Ар Би Л.“ ЕАД /правоприемник на „И Е.Д. Л.“ ЕАД, видно от вписване в ТР от 01.02.2013 г./ срещу „И. Север“ ЕООД, ЕИК *****.

Установява се, че присъединен по право вискател по делото е НАП. През времетраене на изпълнителното производство спрямо длъжника са предприети изпълнителни действия по налагане на запор върху вземания по банкови сметки, открити в „Първа инвестиционна банка“ АД /на 01.10.2018 г./, респ. запорното съобщение е получено от банката на 04.10.2018 г. Запорът се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на запорното съобщение от третото задължено лице, което е видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който запорът поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането (в този смисъл Тълкувателно решение № 3/10.07.2017г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ВКС, ОСГТК, т. 5). В случай, че по сметките на длъжника няма наличност запорът може да бъде реализиран и вземането на вискателя може да бъде удовлетворено само след последващи постъпления на суми по тези сметки. Запорът се счита наложен до момента, в който задължението бъде погасено, изпълнителният способ бъде реализиран, запорът бъде вдигнат или изпълнителното производство бъде прекратено. Запорът има действие върху разплащателните банкови сметки на длъжника до размера на сумите, посочен в запорното съобщение, както върху наличните към връчване на запорното съобщение суми в банковата сметка на длъжника, така и върху последващите постъпления, но не и по отношение на сумите, надвишаващи посочения в запорното съобщение размер (в този смисъл решение №4/16.06.2017 г. по т.д. 3129/2015 г. на ВКС-ІІ т.о.). С уведомително писмо от 08.12.2018 г. Първа инвестиционна банка“ АД е уведомила ЧСИ С.Н., че на 25.10.2018 г. по запорираната банкова сметка на длъжника „И. Север“ ЕООД, ЕИК ***** /с предишно наименование „И.“ ЕООД, видно от вписване в ТР от 09.11.2017 г./ е постъпила сума в размер на 123 329,72 евро. Изложено е, че по отношение

на същата сума е депозирано искане от банката-наредил, с което молят сумата да бъде върната поради грешно изписан от тяхна страна IBAN и име на получател. Предвид това третото задължено лице е отказало да признае, че има задължение към длъжника по изпълнението „И. Север“ ЕООД, респ. че длъжникът има вземане към „Първа инвестиционна банка“ АД, което да бъде изпълнено принудително чрез превод в изпълнение на заповедта по сметка на съдебния изпълнител. По делото се установява, че сумата е преведена от „М.М. СА“. Приобщено е по делото и т.д. № 2728/2018 г. на СГС, ТО, VI-9 състав, от което се установява, че е постъпила искова молба от „И.“ ЕООД, ЕИК *****, против „М Л.“ ЕАД /с предишно наименование „И Ар Би Л.“ ЕАД/, ЕИК *****, Национална агенция по приходите, ЕИК ***** и „И. Север“ ЕООД, ЕИК *****, с която е предявен иск с правно основание чл.440, ал.1 ТПК за признаване за установено, че имуществото, представляващо парична сума в размер на 123 329,72 евро, налична по IBAN: BG***** на „И. Север“ ЕООД не принадлежи на длъжника по изпълнението „И. Север“ ЕООД. С Определение № 159/10.01.2019 г. по т.д. № 2728/2018 г. на СГС, ТО, VI-9 състав съдът е допуснал обезпечение по предявения с правно основание чл.440, ал.1 ТПК иск чрез налагане на следната обезпечителна мярка - спиране на изпълнително дело № 20188980401042 на ЧСИ С.Н., рег. № 898 на КЧСИ и район на действие - ОС Видин до приключване с окончателно решение на съдебното производство. Въз основа на посоченото определение на 14.01.2019 г. е издадена обезпечителна заповед. С молба от 16.01.2019 г. длъжникът „И.“ ЕООД е представил обезпечителната заповед по изп. дело № 20188980401042 на ЧСИ С.Н., поради което с постановление на ЧСИ С.Н. на основание чл. 432, ал. 1, т. 1 ТПК производството по изпълнителното дело е спряно. С влязло в сила на **26.02.2021** г. Определение № 260607/01.02.2021г., постановено по т.д. № 2728/2018 г. на СГС, ТО, VI-9 състав съдът е върнал исковата молба с вх. № 168569/27.12.2018 г., въз основа на която е образувано т.д. № 2728/2018 г. по описа на СГС, като е прекратил производството по делото по отношение на предявения иск с правно основание чл.440, ал.1 ТПК. С влязло в сила на **04.06.2021** г. Определение № 262258/20.04.2021г. постановено по т.д. № 2728/2018 г. на СГС, ТО, VI-9 състав съдът е отменил на основание чл.402, ал.2 ГПК допуснатото с определение № 159/10.01.2019 г. обезпечение по иска с правно основание чл.440, ал.1 ГПК.

От правна страна:

Според чл.403, ал.1 ГПК ако искът, по който е допуснато обезпечението, бъде отхвърлен или ако не бъде предявен в дадения на ищеца срок, или ако делото бъде прекратено, ответникът може да иска от ищеца да му заплати причинените вследствие на обезпечението вреди.

Фактическия състав на отговорността по чл.403, ал.1 ГПК възниква при три кумулативни елемента: 1/ наложена обезпечителна мярка; 2/ наличие на някоя от хипотезите на чл.403, ал.1 ГПК или отмяна на обезпечението от въззивния съд и 3/ наличие на вреди, причинени от обезпечителната мярка. В действителност чл.403, ал.1 ГПК урежда няколко хипотези, при които възниква обективната отговорност за обезщетяване на причинените от обезпечението вреди. Съгласно първата хипотеза, отговорността възниква, когато обезпеченият иск бъде отхвърлен с влязло в сила решение. Втората хипотеза се отнася до завеждане на обезпечение иск в определения от съда срок /което е възможно само при обезпечаване на бъдещ иск/. Третата хипотеза-прекратяване на производството по обезпечения иск, обхваща случаите, когато не съществуват или в хода на процеса са отпаднали предпоставките съдът да разгледа обезпечения иск. Разпоредбата на чл.403, ал.1 ГПК не сочи изрично четвъртата хипотеза, която обаче съществува и без да бъде уредена в нея, тъй като е с характер, аналогичен на другите три. Тя се отнася до случая, при който допуснатото обезпечение бъде отменено по реда на въззивното обжалване. В теорията се прави разграничение между защитата срещу процесуално незаконосъобразно и материално незаконосъобразно обезпечение. Докато в първия случай незаконосъобразността е резултат от липсата на процесуалните предпоставки за обезпечаване на иска, то във втория предпоставки има, но крайния резултат от спора не установява съществуването на твърдяното от ищеца материално право. Защитата в първата хипотеза се изразява в обжалване на допуснатата обезпечителна мярка, а при втората - в предявяване иск за обезщетение по чл.403, ал.1 ГПК. Този иск е иск за обезщетяване на вреди, причинени от обезпечение, като такива вреди могат да настъпят и когато е допусната и наложена обезпечителна мярка, но тя е отменена от въззивната инстанция по обжалване от ответника. И в този случай молителят носи риска за тези вреди, тъй като той е иницирал обезпечителното производство, включително и в случаите,

когато обезпечението е процесуално незаконосъобразно. Няма основание да се приеме, че единствено когато обезпеченият иск не е стигнал до произнасяне по съществото на иска трябва да бъдат обезщетявани евентуално причинените вреди, докато тези от отменени от въззивния съд мерки-не. Ето защо следва да се приеме, че ищецът по обезпечените иски трябва да понесе риска както от неоснователността на материалноправните си твърдения - както в изрично посочените в чл.403, ал.1 ГПК хипотези, така и при отмяна на обезпечението от въззивната инстанция, тъй като отново става въпрос за отговорност, произтичаща от риска правната сфера на ответника да бъде засегната. В едни случаи това е резултат от незаконосъобразни действия от страна на допусналия обезпечението съд, а в други - без незаконосъобразност от страна на обезпечителния съд, но при установена липса или на самото претендирано материално право, или липса / или отпадане/ на предпоставките за съдебно разрешаване на спора относно това претендирано материално право. При така направения анализ се налага изводът, че отговорността за вреди от обезпечителна мярка по чл.403, ал.1 ГПК възниква когато: 1/ е установено, че искът, който е бил обезпечен, е без основание, или 2/ искът, който е бил обезпечен, не е решен по същество, следователно не е установено безспорно дали е основателен или 3/ не искът, а самото обезпечение е установено като недопустимо или неоснователно от въззивната инстанция. Затова всъщност отговорност по чл.403, ал.1 ГПК носи ищец, който е получил законосъобразно обезпечение за права, които не са установени и потвърдени от съд, по една или друга причина, или е получил незаконосъобразно обезпечение.

В конкретния случай се установява наличието на първата от предпоставките за възникване на субективното право по чл. 403, ал. 1 ГПК, а именно производството по обезпечения иск с правно основание чл. 440, ал. 1 ГПК да бъде прекратено, като това е сторено с влязлото в сила на 26.02.2021 г. определение, а обезпечението е отменено с влязло в сила на 04.06.2021 г. определение. Ищецът би могъл да търпи вреди единствено в периода от налагане на обезпечителната мярка-16.01.2019г. до нейната отмяна с влязло в сила определение-04.06.2021 г. В нормата на чл. 403 ГПК липсва изрична регламентация относно вредите, поради което приложими са съответно разпоредбите на ЗЗД. Съгласно чл. 51, ал. 1 ЗЗД на обезщетяване подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Следователно, ако обезпечението е неоснователно лицето, срещу което е допуснато, има право на иск не само за претърпените загуби, но и за пропуснатите ползи. Пропуснатите ползи представляват неосъществено увеличаване на имуществото на едно лице, което би настъпило, ако не е било осуетено от поведението на друго лице. Такава е както печалбата, която увреденият е можел да получи от изпълнението на договор, осуетен от противоправно поведение на делинквента, така и всяка друга имуществена облага, която със сигурност пострадалият би реализирал, ако вредоносното действие не би настъпило. За да бъде присъдено обезщетение за пропуснати ползи обаче, следва да се докаже настъпването им. Съгласно тълкувателната практика на ВКС, установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото на кредитора би се намирало, ако длъжникът беше изпълнил точно задължението си, съпоставено с имуществото му към момента на неизпълнението; тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, това предположение трябва винаги да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването - т.е. при липса и на изрично установена в закона презумпция за настъпването и пропуснатата полза не се предполага, а следва да бъде доказана в процеса. Поради това, наличието на вреди, както и техният размер, не се презумира, а следва да се докаже от ищеца на общо основание, с оглед разпределението на доказателствената тежест в процеса. Изложените в този смисъл доводи на СРС се споделят изцяло от настоящата инстанция.

За установяване на претърпените вреди по искане на ищеца съдът е изискал справка от ТД на НАП - гр. Видин, от която се установява, че длъжникът по изпълнението „И. Север“ ЕООД има публични задължения в размер на 173 011,57 лв. към присъединения по изп. дело възискател - НАП. По делото е приета ССЕ, от която се установява, че при извършено евентуално разпределение на постъпили суми по изп. дело № 20188980401042 на ЧСИ С.Н. към 17.01.2019 г. ищецът „М Л.“ ЕАД след приспадане на сумите, дължими към другия възискател /НАП/ и таксата по т. 26 от Тарифа за таксите и разносните към ЗЧСИ би получил сума в размер на 86 866,98 лв., докато към 19.04.2021 г. сумата, която би получил възлиза на 65 757,58 лв., поради нарасналите публични задължения на длъжника към привилегирания

кредитор НАП.

Въззивната инстанция също приема, че не може да се приеме за сигурно настъпването на твърдените от ищеца вреди, касаещи **предполагаемо** разпределение на постъпили суми към 17.01.2019 г., респ. към 19.04.2021 г. Съгласно разпоредбата на чл. 455, ал. 1 ТПК всички суми, постъпили по изпълнителното дело от длъжника, от третото задължено лице, от наддавачи и купувачи по проданта, както и от магазините или борсите, извършили проданта на движими вещи, се внасят по сметката на съдебния изпълнител, като съобразно чл. 460 ГПК ако събраната по изпълнителното дело сума е недостатъчна за удовлетворяване на всички вискатели, съдебният изпълнител извършва разпределение, като най-напред отделя суми за изплащане на вземанията, които се ползват с право на предпочитително удовлетворение. Остатъкът се разпределя между другите вземания по съразмерност. В случая се установява, че паричната сума в размер на 123 329,72 евро е постъпила по запорирана банкова сметка, но банката нито е признала вземането на длъжника спрямо процесната сума, нито е предприела действия по превеждане на паричната сума по банкова сметка на съдебния изпълнител. Въззивната инстанция не приема твърдението на въззивника, че постъпването на сумата по банковата сметка на длъжника „И. Север“ ЕООД в резултат на погрешен превод от „М.М. СА“, който е трябвало да бъде насочен към „И.“ ЕООД я превръща в част от неговия патримониум и обект на разпределение между кредиторите му. Единственият обект в изпълнителния процес, върху който следва да се насочи принудителното изпълнение, е вещь или вземане на длъжника; сумата, която е постъпила по банковата сметка на „И. Север“ ЕООД в резултат на грешка, не може да се приеме за част от патримониума му и подлежи на връщане, като допълнително доказателство е постъпилото от банката- наредител искане сумата да бъде върната. Освен това, не съществува вземане на „И. Север“ ЕООД към „Първа Инвестиционна Банка“ АД за преведената сума в размер на 123 329,72 евро, тъй като тя не е получена на договорно или законово основание, а адресат на процесния превод е трябвало да бъде „И.“ ЕООД и ако не съществуваха наложените по банковата сметка запори, то сумата щеше да бъде върната на наредителя веднага след получаване на искането на банката на „М.М. СА“. Действително, спирането на принудителното изпълнение по изп. дело № 20188980401042 на ЧСИ С.Н. по естеството си представлява забрана за осребряване на

имущество на длъжника и за предаване на постъпилите парични суми на взыскателя, но в конкретния случай изобщо липсват постъпили парични суми по банкова сметка на съдебния изпълнител, които биха могли да бъдат предмет на евентуално разпределение, осуетено от наложената обезпечителна мярка. Следователно, не е налице причинно-следствена връзка между допуснатото неоснователно обезпечение чрез наложената от ответника обезпечителна мярка „спиране на изпълнението“ и твърдените имуществени вреди, тъй като процесната сума от 123 329,72 евро в нито един момент не е постъпвала по банкова сметка на съдебния изпълнител. Доколкото третото задължено лице „Първа инвестиционна банка“ АД не е признало задължение към длъжника по изпълнението „И. Север“ ЕООД, то независимо от това дали е било допуснато поисканото от ответника обезпечение или не, не е имало как да се стигне до събиране и разпределение на получената сума.

В случаите, в които спрямо запорирано вземане има претенция от друг кредитор, третото лице трябва да уведоми съдебния изпълнител и да откаже да му предаде вземането - чл.508,ал.1, т.2 ГПК. При предявен иск по чл.510 ГПК в случай на възложено запорирано вземане на взыскателя за събиране или вместо плащане при липса на доброволно изпълнение от третото лице след наложения заповест, третото лице следва да процедира съобразно чл.224 ГПК - спор между кредитори, за да избегне двойно плащане. В случая такъв спор между кредитори е налице - между взыскателя по изпълнителното дело „М Л.“ ЕАД и „М.М. СА“, който твърди преводът по сметка на длъжника по изпълнението „И. Север“ ЕООД да е станал поради грешка. Ето защо и по спряното изп. дело № 20188980401042 на ЧСИ С.Н. не е могло да се стигне до разпределяне на сумата от 123 329,72 евро с оглед непризнаване задължението от „Първа инвестиционна банка“ АД, като това е можело да се случи само по исков път и след разрешаване спора между кредиторите по исков път, нещо, което не се е случило и към момента, като няма яснота дали и кога може да се извърши такова разпределяне на сумата от 123 329,72 евро. Искане за възлагане за събиране на вземането не е направено от ищеца „М Л.“ ЕАД, вкл. в периода между постъпване на писмото от „Първа инвестиционна банка“ АД, когато е станало ясно, че третото лице не признава задължението и спирането на изп. дело № 20188980401042 на ЧСИ С.Н.. В тази връзка доводите на въззивника „М Л.“ ЕАД, че не е разполагал с процесуална възможност да предяви искане пред ЧСИ за възлагане на вземането за

събиране или вместо плащане по чл. 510 ГПК, то липсата на такова искане не е единствената причина, поради която сумата не е била преведена по сметка на ЧСИ Н. „М Л.“ ЕАД е било уведомено от „М.М. СА“ за погрешния превод още с Уведомление от 23.11.2018 г., участвало е в производството по т.д. 2728/2018 г. на СГС, VI-9 състав и е било запознато с фактите относно сумата далеч преди твърдяната дата - 03.01.2019 г. Освен това, ако въззивникът счита, че не е била надлежно уведомена за действията на съдебния изпълнител, то тя разполага с отделен процесуален ред за защитата си, който не е предмет на настоящото производство.

Изводът е, че липсват доказателства за сигурно увеличаване на имуществото на ищеца, респ. не е налице пропусната полза, която да подлежи на обезвреда.

На основание чл.271, ал.1, пр.1 ГПК първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото и предявената претенция, въззивникът следва да заплати на въззиваемото дружество адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 1480 лв.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 09.06.2022 г. по гр.д. № 22314/2021г. на СРС, I ГО, 48 състав в обжалваната част.

ОСЪЖДА „М Л.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.*****, представлявано от Изпълнителния директор К.Г., чрез пълномощника по делото адвокат И. В. да заплати на „И.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к.*****, представлявано от К.П., чрез пълномощника адвокат Х. Т. от САК, със съдебен адрес: гр.София, район „Средец“, ул.*****“ № ***** адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 1480 лв.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчване преписа на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____